

inbo

Marternieuws

van het Instituut voor Natuur- en Bosonderzoek

marternieuws@inbo.be • www.inbo.be

Marternieuws 7 – juli 2012

Inhoud

- [Boommarter gevonden in Loppem \(West-Vlaanderen\)](#)
 - [Das duikt op in tuin in Schoten \(Antwerpen\)](#)
 - [Opnieuw een dode das in Aarschot \(Vlaams-Brabant\)](#)
 - [Voorkomen van otter in Vlaanderen bevestigd](#)
 - [Opnieuw boommarters geboren in het Prinsenpark \(Retie, Antwerpen\)](#)
 - [Boommarters in Sinaai: Eufrasie heeft een nieuw jong en Valère verlaat het ouderlijk territorium](#)
 - [Meer lezen?](#)
-

Boommarter gevonden in Loppem (West-Vlaanderen)

Op 30 april zamelde Bram Conings een dode boommarter in langs de zuidelijke pechstrook van de E40 te Loppem (op de grens met Brugge). De teller voor Vlaanderen staat nu op 13 ingezamelde boommarters. Nog altijd extreem weinig in vergelijking met steenmarter, bunzing en das.

Te beoordelen aan de ver gevorderde tandslijtage was dit een 'oud' mannetje, best mogelijk 4-5 jaar oud, een leeftijd waarop boommarters normaal gesproken gevestigd zijn. Alle ingewanden waren verdwenen, een maaginhoud hebben we dus niet. De lichaamsconditie kon enkel bepaald worden op basis van de hoeveelheid onderhuids vet, wat 'weinig' was, maar volkomen normaal na de winter.

Het vorige verkeersslachtoffer uit deze regio dateert al van 1999. Toen werd een jong mannetje aangetroffen in Beernem. Jonge mannetjes zijn vaak nog op zoek naar een eigen leefgebied en kunnen daarbij aanzienlijke afstanden afleggen. Op basis van deze vondst kon dan ook geen uitspraak gedaan worden over de aanwezigheid van een populatie. Nochtans waren er in de periode 1991-1996 meerdere betrouwbare zichtwaarnemingen, onder meer van een marter die werd waargenomen in een achtervolging op een eekhoorn. Ook na 1999 waren er nog af en toe meldingen van boommarters in de streek, in de meeste gevallen bleek het toen toch om steenmarters te gaan of kon de soort eenvoudig weg niet bepaald worden (in geval van krabsporen op bomen bv.).

Een enquête onder de boswachters in 1993 leverde enkele waardevolle marterwaarnemingen op; zo was er reeds in de vroege jaren '80 sprake van een verkeersslachtoffer en zichtwaarnemingen in bossen in de regio, lang voordat de steenmarter West-Vlaanderen geherkoloniseerd had. De eerste verifieerbare steenmarters in West-Vlaanderen doken halverwege de jaren '90 op, aanvankelijk vooral in het zuidwesten van de provincie, tegen de Franse grens. Inmiddels zijn steenmarters algemeen geworden in de Brugse regio.

De laatste twee jaar hebben we fotovallen ingezet in verschillende bossen in de streek, een aantal locaties werd zelfs meermaals aangedaan, meestal zonder succes, steenmarters daarentegen

werden vlot en veelvuldig gefotografeerd. Ook dit jaar nog werden een aantal bossen bemonsterd. Het enige resultaat viel te noteren in 2010, toen in het natuurgebied Doeveren (in vogelvlucht op een 3-4 km van de plaats waar de boomarter op 30 april laatstleden werd ingezameld) één foto werd genomen van een snuit van een arter die nog net in beeld staat (zie Marternieuws 1). We zijn behoorlijk zeker dat het hier om een boomarter ging, maar we hoopten de soort toch iets beter in beeld te krijgen. Daarom bleven we pogingen ondernemen in de streek, echter zonder succes. Toch blijft het gevoel leven dat er (nog) boomarters in de streek rondlopen. We hebben al dikwijls benadrukt dat het inzetten van fotovallen om boomarters te detecteren enkel positief bewijs kan opleveren: geen foto's betekent niet dat de soort niet aanwezig is. We weten intussen dat de soort jarenlang zo goed als onopgemerkt kan blijven. In het Waasland is de aanwezigheid van boomarters ook pas vrij recent bekend geraakt, terwijl de soort daar vermoedelijk nooit is weggeweest. Misschien is een analoog verhaal aan de orde in de bossen ten zuiden Brugge en krijgen we binnenkort toch nog bevestiging.

Boomarter ingezameld in Loppem op 30 april 2012 (foto's INBO)

Das duikt op in tuin in Schoten (Antwerpen)

Op 28 maart werd een das gesignaleerd én gefilmd in een tuin in het centrum van Schoten. Op de [videobeelden](#) van de hand van Vera Van Hoey zien we een das in goede conditie, zonder opvallende bijtonden in stuit en hals. Dassen die in populatieverband leven hebben vaak bijtonden als gevolg van sociale interacties. Oude uitgerangeerde mannetjes die moeten gaan zwerven vertonen nog lang de sporen van zware bijtonden. Het afwezig zijn van bijtonden is typisch voor jonge dassen die actief op zoek gaan naar een nieuw leefgebied, meestal zijn het wijfjes. De das die we zien in het filmpje is alert en schichtig en zoekt naar een uitweg langs de draadafsluiting en tegen de muur en onderneemt daarbij pogingen om zich uit te graven. Vermoedelijk is het dier daar verzeild geraakt na een nachtelijke zwerftocht, werd het 'verrast' door de dageraad en moest het noodgedwongen een schuilplaats zien te vinden in een tuin. Het VOC van Brasschaat ondernam in samenwerking met ANB nog een poging om het dier te vangen en te verplaatsen naar een iets minder drukke locatie in de buurt. De das koos echter zelf het hazenpad en er werd nadien niks meer van vernomen....

Deze gedocumenteerde waarneming is het zoveelste bewijs dat dassen regelmatig rondzwerven, verspreid over Vlaanderen, op zoek naar een nieuw leefgebied. Voor andere gevallen verwijzen we naar vorige edities van ons Marternieuws. Dat herkolonisatie niet van een leien dakje loopt in een dicht bevolkt en met wegen en lintbebouwing doorsneden gebied is wel duidelijk. De meeste dassen eindigen vroeg of laat onder een auto. Er wordt vaak aangenomen dat zwervende dassen blijven rondlopen tot ze soortgenoten vinden. Toch werd vorig jaar bewezen dat herkolonisatie van 'lege' gebieden op grote afstand van bestaande populaties wel degelijk mogelijk is, met de vondst van een burcht met jongen in oostelijk Waals-Brabant, op een steenworp van Vlaanderen en vele tientallen kilometers van de gekende populatie in Haspengouw (zie Marternieuws 4).

Das in tuin te Schoten op 28 maart 2012 (foto Vera Van Hoey)

Opnieuw een dode das in Aarschot (Vlaams-Brabant)

Anderhalf jaar na de vondst van een geschoten das in de Aarschotse deelgemeente Langdorp (zie Marternieuws 1) werd opnieuw een exemplaar ingezameld, een kilometer verder. Deze keer lag het kadaver niet op de openbare weg. Het betreft opnieuw een geschoten exemplaar. In het weefsel rond de schedel vonden we meerdere korrels loodhagel terug (het vorige exemplaar had een kogelwonde).

Omdat het exemplaar al in verregaande staat van ontbinding was, is de informatie die we uit de autopsie halen ditmaal beperkt. Zelfs het geslacht was niet meer te bepalen. Het gebit zag er zeer zwaar gesleten uit. Deze slijtage heeft echter niet hetzelfde uitzicht als een normale slijtage door ouderdom. De tanden zijn zeer glazig, dit wijst op een tandziekte waardoor het onmogelijk is om de leeftijd te schatten.

Tweede geschoten das op anderhalf jaar tijd gevonden in Langdorp (foto INBO)

Voorkomen van otter in Vlaanderen bevestigd

Wie een beetje de actualiteit volgt, zal het wellicht niet ontgaan zijn: op 15 mei jl. haalde de 'terugkeer' van de otter in Vlaanderen zowat alle Vlaamse nieuwsfora. Beveronderzoeker Kristijn Swinnen (universiteit Antwerpen) had met zijn cameravallen, opgesteld om bevers te volgen, in het natuurgebied 'Broek de Nayer' te Willebroek (provincie Antwerpen) op 4 april 2012 een heuse Europese otter voor de lens gehad. Deze opmerkelijke waarneming werd enkele weken later zelfs nog overtroffen. Via ditzelfde beveronderzoek werd in de Grensmaasregio te Bocholt (provincie Limburg) in het natuurgebied 'Smeetshof' minstens driemaal een otter op filmbeeld vastgelegd: op 20 april, 9 mei en 30 mei. Terwijl het dier te Mechelen in principe een mogelijke zwerver kan zijn, leidt het hier geen twijfel meer dat er sprake is van 'vestiging' gezien de totale overbruggingsperiode van ruim een maand van (terugkerende) aanwezigheid.

Je kan de filmpjes nog eens bekijken op [YouTube](#).

Om een en ander wat beter te kunnen situeren, geven we hier een summiere schets van de Vlaamse ottergeschiedenis.

Halfweg de jaren tachtig voerden we een grootscheeps onderzoek uit naar de situatie van de otter. Daaruit bleek dat otters tot zowat een halve eeuw geleden nagenoeg gebiedsdekkend voorkwamen in geheel België, maar vervolgens een spectaculaire terugval kenden ten gevolge van grootscheeps georganiseerde verdelging wegens vermeende schade aan het visbestand. Later kwamen daar de algehele waterverontreiniging en het verlies van geschikt leefgebied (oeverzones) bij, leidend tot het nagenoeg verdwijnen van de soort uit onze inheemse fauna.

Over het recentelijk voorkomen van de otter in Vlaanderen bestond sinds enkele decennia geen echte duidelijkheid. In populatieverband, d.i. met gekende permanente vestiging en voortplanting, werd de soort al sinds eind de jaren '80 als uitgestorven beschouwd. Dit neemt niet weg dat er, sindsdien, een continuïteit is gebleven van 'vluchtige' waarnemingen die minstens de tijdelijke aanwezigheid van individuele dieren aantonen. In de Ardense regio's zijn kleine relictpopulaties of minstens individuele dieren continu aanwezig geweest, terwijl dit wellicht ook geldt voor het noordelijk deel van het Grensmaasgebied, gezien de regelmaat van (soms moeilijk te beoordelen) waarnemingen aldaar. Voor deze Vlaamse regio hebben we de otter in 2009 daarom ook aangemeld als 'aanwezig', in het kader van de implementatie van de Europese Habitatrichtlijn die aandacht vraagt voor de bescherming van specifieke soorten en leefgebieden. Het inzetten van cameravallen, als nieuw-beschikbare techniek, bevestigt nu wat reeds eerder een correcte interpretatie was.

De Belgische relictdieren zijn geografisch ruim geïsoleerd van de gekende vitale populaties die zich op enkele honderden kilometers afstand in Oost-, Noord-Europa en Zuid-Europa bevinden. In Nederland werd de soort officieel uitgestorven verklaard in 1988 – hoewel zij naderhand inderdaad meermaals en tot op recente datum in de Grensmaasregio nog werd signaleerd. In 2002 werd in Noord-Nederland gestart met een herintroductieproject, waarbij de dieren zich spoedig over aanzienlijke afstanden (ook zuidwaarts) hebben verspreid. In 2006 werd even ten noorden van Breda (d.i. op nauwelijks 25 km van de Belgische grens) een otter als verkeersslachtoffer gevonden, die echter niet behoorde tot de groep van de herintroductie. In Noordoost-Frankrijk werd in 2004 in het Parc Naturel Régional de la Forêt d'Orient, d.i. op zowat 150 km van de Belgische grens en veel noordelijker dan tevoren bekend was, met zekerheid otteraanwezigheid vastgesteld. Ook in Duitsland is sinds de jaren '90 een natuurlijke westwaarts gerichte uitbreiding vanuit het voormalige Oost-Duitsland op gang gekomen.

Over de herkomst van de recent in Vlaanderen vastgestelde otter valt momenteel geen uitspraak te doen. Otters hebben een extreem verborgen leefwijze en zijn tegelijk bijzonder mobiel waarbij verplaatsingen over tientallen kilometers heel gewoon zijn. Bij heel lage dichtheid gedragen ze zich ook niet zoals gevestigde en territoriale dieren die hun individueel leefgebied verdedigen en markeren met hun typische uitwerpselen ('spraints'). Daardoor kunnen ze jarenlang in een gebied aanwezig zijn – er terug zijn, of er nooit weg geweest zijn... – zonder dat dit bekend is.

We hopen uiteraard dat het zich niet zal voordoen, maar het spreekt voor zich dat potentiële vondsten van dode otters als bijzonder belangrijk gelden, om ook hier op basis van leeftijd, conditie en voortplantingstoestand van het individuele dier informatie proberen te bekomen over de mogelijke populatietoestand.

Opnieuw boommarters geboren in het Prinsenpark (Retie, Antwerpen)

Na de eerste fotovalopname van een boommarter in 2010 (zie Marternieuws 1) kwam er al in 2011 bewijs van voortplanting (zie Marternieuws 2). Ook dit jaar is er opnieuw geslaagde voortplanting. Leo Van Gorp had het geluk tijdens een wandeling op zaterdag 23 juni oog in oog te staan met drie boommarters, die hij uitgebreid kon fotograferen en filmen. Op het [filmpje](#) zien we twee exemplaren mooi in beeld, een jong met een bleke bef dat roerloos hangt in een takvork en een volwassen moertje dat van tak naar tak springt. Het derde exemplaar dat werd waargenomen is logischerwijs het tweede jong.

Boomarterjong in het Prinsenpark, 23 juni 2012 (foto Leo Van Gorp)

Boomarter in het Prinsenpark, 23 juni 2012 (foto's Leo Van Gorp)

Boommarters in Sinaai: Eufrasie heeft een nieuw jong en Valère verlaat het ouderlijk territorium

In de vorige editie van Marternieuws was te lezen dat moeder Eufrasie zich gedurende het najaar niet meer liet zien in de Heirnis, enkel nog in de Fondatie. Rond de jaarwisseling werd ze echter voor het eerst sinds lange tijd gefotografeerd in de Heirnis, samen met haar zoon Valère. In het voorjaar werd Eufrasie als vanouds frequent gefotografeerd op de voedertafel in de Heirnis, net als haar zoon Valère. De hereniging was echter van tijdelijke aard. Tijdens het telemetrisch opvolgen van Valère merkten we vanaf half april een verandering in zijn gedrag. Op 11 april bevond Valère zich diep in de Vettebeers, iets wat we tot dan toe nog niet eerder vaststelden. Hij bleek toen ook veel actiever dan gewoonlijk. Op 19 april bleek Valère van de radar verdwenen. Op 20 april vonden we hem terug in een tuin in Wachtebeke. De tuin bevond zich aan de rand van het centrum, langs de verbindingsweg tussen Wachtebeke en Moerbeke. De reden dat deze tuin werd uitgekozen is de aanwezigheid van een klein groepje zwarte dennen (*Pinus nigra*), waarin hij een tijdelijke dagrustplaats had gevonden. De onmiddellijke omgeving is niet bepaald bosrijk en het groepje dennen bevindt zich tussen een drukke autoweg met lintbebouwing en een kanaal met tussenin een smalle strook landbouwgrond. In vogelvlucht bevindt deze locatie zich op 7,5 km van de Heirnis. Om daar te geraken moest hij een vrij open stuk landschap doorkruisen en twee keer het kanaal overzwemmen. Op dit moment werd het duidelijk dat Valère aan dispersie toe was. De locatie waar hij een dagrustplaats had op 20 april bood ons inziens perspectieven op het ontdekken van een geschikt nieuw leefgebied. Op slechts enkele honderden meters van de tuin waar hij zich bevond, aan de overkant van de straat, ligt het Heidebos, een vrij uitgestrekt bos- en heidegebied. In het ideale scenario zou Valère de straat oversteken, het Heidebos ontdekken en daar een vacante plek vinden om een eigen territorium te vestigen. Helaas, zo simpel is het meestal niet... Enkele dagen nadien vonden we hem opnieuw in de Heirnis.

Dagrustplaats van Valère in Wachtebeke op 20 april 2012: een mooi voorbeeld van hoe een boommarter eender waar kan opduiken (foto INBO)

Ook na deze eerste uitstap viel het op hoe onrustig Valère zich gedroeg. Het duurde dan ook niet lang voor hij opnieuw vertrok, ditmaal in de andere richting. Op 26 april, de tweede zoekdag na zijn tweede 'verdwijning' vonden we hem terug in de omgeving van Stekene, in een populierenbos met een onderetage van fijnspar ten noorden van de Stekense vaart. Deze locatie bevindt zich op 'slechts' 2.6 km in vogelvlucht van zijn voormalig leefgebied. Vermoedelijk was hij opnieuw op de terugweg en zat hij de dag voordien veel verder, vermits we toen op dezelfde locatie geen signaal hadden. Op 27 april vonden we hem effectief in de Fondatie, in een klein sparrenbosje tegen de zuidzijde van de Stekense vaart. De twee daaropvolgende weken zat hij afwisselend in de Vettebeers en de Heirnis. Op 15 mei hebben we onze voorlopig laatste peiling van Valère kunnen realiseren. Toen was hij bijzonder actief aan het rondlopen in de Fondatie. De dag nadien was hij voor de derde keer verdwenen. De daaropvolgende week hebben we zonder succes een gebied afgezocht begrensd door de Gentse Kanaalzone, de E17, de expresweg Knokke-Antwerpen/Nederlandse grens en de polders rond het Antwerpse havengebied. Met een zenderbereik van 2 km en 'dankzij' het dichte Vlaamse weggennet, ook in en rond bosgebieden, zou het in theorie mogelijk moeten zijn om de boommarter terug te vinden als hij ergens binnen deze regio in een bosgebied zit. In de praktijk zijn er natuurlijk complicaties, afhankelijk van het terrein

en/of de schuilplaats waar de marter zich bevindt zal het zenderbereik sterker of zwakker zijn. Bovendien kan een zwervende boommarter zich eender waar in het landschap schuilhouden. Tijdens een zwerftocht in het Vlaamse landschap moet een boommarter onvermijdelijk grote gebieden zonder bos doorlopen en zich daar tijdelijk ophouden. De verkeersslachtoffers die de voorbije jaren werden aangetroffen in Kalken, in Hulste en zelfs in Schaarbeek in hartje Brussel zijn daar mooie voorbeelden van. Een gezenderd dier in de dispersiefase proberen terug te vinden is dan ook zoiets als zoeken naar een speld in een hooiberg. De zoekacties zijn nu tijdelijk opgeschort. Indien Valère echt ver weg trekt is het zo goed als onmogelijk om hem terug te vinden. Indien hij zich nog ergens in de streek bevindt hebben we nog een kans. Daarom zullen we nu een tijdje wachten in de hoop dat hij zich na verloop van tijd toch ergens in een bosgebied in de streek vestigt om dan nog een poging te wagen. In principe hebben de batterijen van de zender nog een hele tijd te gaan, maar de zender kan ook defect zijn. De mogelijkheid op materiaalpech is een permanente onzekerheid bij zenderonderzoek, net zoals het risico op sterfte van het dier (wat in de dispersiefase vrij hoog is).

We kennen nu in elk geval het levensverloop van Valère van bij de geboorte (maart 2011) tot de aanvang van de dispersie (april-mei 2012). Opmerkelijk hierbij is het zeer kleine leefgebied (ongeveer 61 ha) die hij gebruikte vanaf het moment dat de wegen van moeder en zoon tijdelijk scheidden (in de nazomer van 2011) tot op het moment van dispersie. Hij gebruikte slechts een deel van het gebied waarin hij als jong opgroeide. Dankzij de continue opvolging met de fotovallen konden we vaststellen dat de moeder in de nazomer verhuisde naar een aanpalend leefgebied om vervolgens in het vroege voorjaar weer op te duiken in haar oude leefgebied.

We zaten dit voorjaar nog met een andere belangrijke vraag: zou Eufrasie voor het tweede jaar op rij jongen krijgen? Alle potentiële nestplaatsen in de Heirnisse werden door ons gecontroleerd en Paul Vercauteren bracht opnieuw een bezoekje aan de nestboom van 2011 in de Vette-meers. Het zoeken bleef zonder resultaat, hoewel Eufrasie nog sporadisch de voederplaats bezocht.

Ondertussen had Geert Braem opnieuw een fotoval geïnstalleerd in een reservaatperceel aan de buitenrand van de Vette-meers. Deze locatie had al enkele keren foto's opgeleverd van een ongezonderde marter. Telkens ging het om een fors exemplaar (waarschijnlijk een mannetje). Op 08 mei jongstleden staat opnieuw een zeer forse boommarter op de foto's, een overduidelijk mannetje (bemerkt de dikke hals, typisch voor mannelijke marters).

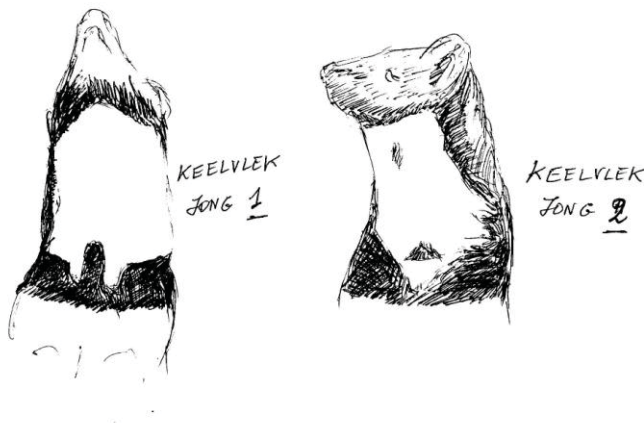
Ongezonderd mannetje nabij de Vette-meers, 08 mei 2012 (foto Geert Braem)

Op 13 en 31 mei werd op dezelfde plaats een andere ongezonderde boommarter gefotografeerd, een veel slanker exemplaar waarvan de keelvlek mooi in beeld staat. Het keelvlekkenpatroon komt perfect overeen met dat van het andere jong dat Eufrasie grootbracht in 2011 (maw de zus van Valère), met dank aan de [videobeelden](#) en tekeningen die Paul Vercauteren gemaakt heeft tijdens zijn observaties bij de nestboom in 2011. Sinds juli 2011 werd dit jonge vrouwtje niet meer gefotografeerd in de Heirnisse. Om verwarring te voorkomen hebben we dit exemplaar de naam Germaine gegeven. Mogelijk zat Germaine al die tijd in het centrale gedeelte van de Vette-meers,

waar wij geen toegang tot hebben en waar we dus ook geen fotovallen kunnen plaatsen. De aanwezigheid van deze twee ongezenderde marters in de Vette-meers kan een verklaring zijn waarom Valère zo goed als enkel de Heirnisse als leefgebied gebruikte. Zeker zullen we het echter nooit weten.

Germaine, de zus van Valère nabij de Vette-meers, 31 mei 2012 (foto Geert Braem)

Keelvlakkenpatroon van Germaine (jong 1) en Valère (jong 2) (tekeningen Paul Vercauteren, mei 2011)

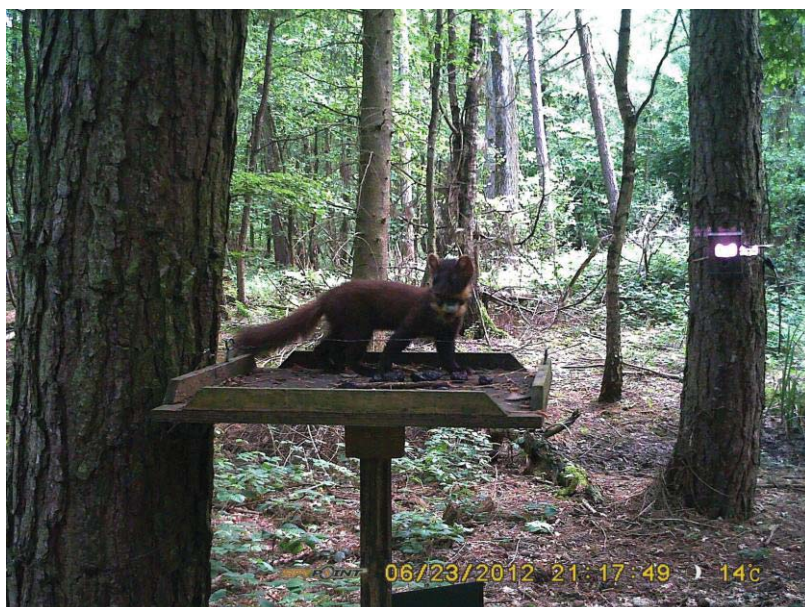
Kort nadien kwam er heuglijk nieuws uit de Heirnisse: op 06 juni staat Eufrasia voor het eerst samen met haar nieuw jong op de foto bij de voederplaats! De geboorte had waarschijnlijk opnieuw plaats in de Vette-meers, zij het op een andere locatie. Sindsdien lieten moeder en jong zich veelvuldig fotograferen op de voedertafel. Tot nog toe staan telkens slechts twee marters tegelijk in beeld (Eufrasia en één jong), ondanks de aanwezigheid van drie camera's die vanuit verschillende hoeken op de voedertafel staan gericht. De fotovallen staan relatief ver van de voedertafel verwijderd om een zo breed mogelijk beeld te hebben en er worden zowel foto's als [filmopnames](#) gemaakt. Vorig jaar konden we wél de twee jongen tegelijk op de foto krijgen. Dit maakt dat we de kans klein achten dat er op dit moment meer dan één jong is.

Eufrasie en haar jong in de Heirnisse, 24 juni 2012 (foto INBO, links) en detail van de keelvlak van het jong van Eufrasie, 23 juni 2012 (foto INBO, rechts)

Eufrasie op de voedertafel in de Heirnisse, 22 en 26 juni 2012 (foto's INBO)

Eufrasie op de voedertafel in de Heirnisse, 23 juni 2012 (foto INBO)

Wasberen betraapt in Voeren (Limburg) en Oosterzele (Oost-Vlaanderen)

In de jaren '80 en begin jaren '90 waren er al vrij veel meldingen van wasberen in Nederlands Limburg. De laatste jaren nam het aantal waarnemingen sterk af en vooral in de Voerstreek bleef het lange tijd stil aan het wasberenfront. Een merkwaardige evolutie voor een gebied op de rechter Maasoever dat goed verbonden is met Eifel en Ardennen (waar een populatie gevestigd is). Op 10 april 2012 leverde de fotoval van Frederik Thoelen echter een [filmpje](#) op van een Voerense wasbeer. De kans is vrij groot dat het hier gaat om een wilde wasbeer uit de Ardennen/Eifel populatie. Wilde wasberen leven immers zeer discreet.

Sporadische waarnemingen van wasberen elders in Vlaanderen blijken meestal te gaan om ontsnapte exemplaren. Herhaalde waarnemingen van pootafdrukken en zichtwaarnemingen in éénzelfde gebied situeren zijn vooral in de provincies Antwerpen en Vlaams-Brabant te situeren (zowel ten westen als ten oosten van Brussel). In deze gevallen is het moeilijk om na te gaan of het telkens nieuwe input betreft of dieren die zich gedurende meerdere jaren kunnen handhaven.

Dat ook ontsnapte exemplaren er in slagen gedurende langere periodes een onopvallend bestaan te leiden werd dit voorjaar bewezen. Men meldde ons een wasbeer die al twee jaar zou rondlopen in de Oost-Vlaamse gemeente Oosterzele. De wasbeer werd ontdekt dankzij de beveiligingscamera's en – verlichting die in een particuliere tuin stonden. Na een periode waarin de wasbeer vrij frequent werd gefilmd verdween het dier een tijdlang van de radar, vorig jaar werd het slechts enkele malen gefilmd. Dit voorjaar dook de wasbeer opnieuw frequenter op in de tuin, op zoek naar amfibieën rond de tuinvijver en kattenbrokken in het tuinhuis... De bewoners namen in april 2012 contact op ANB om dit te melden. Het Opvangcentrum voor Wilde dieren van Geraardsbergen plaatste vervolgens een vangkooi in de tuin in kwestie. Op deze kooi werd een fotoval gericht, wat enkele mooie foto's opleverde van de wasbeer die letterlijk in de val loopt op 08 april 2012.

Wasbeer loopt in de val in Balegem (Oosterzele) op 08 april 2012 (foto INBO)

De wasbeer van Balegem (Oosterzele) (foto INBO)

Meer lezen?

Wie wil kan onderstaande artikels aanvragen in pdf door een mailtje te sturen naar marternieuws@inbo.be

Bunzing op de dool: We hebben het eerder al eens aangehaald in Marternieuws: de bunzing doet het niet goed. In een artikel in het tijdschrift Meander gaan we nog wat dieper in op de problematiek en nemen we de situatie in ons eigen studiegebied in de Vlaamse Ardennen onder de loep. Met dank aan de medewerkers van het marternetwerk voor hun jarenlange inzet!

Dagrustplaatsen bij middelgrote roofdieren: In Natuur.focus gaan we nader in op de kenmerken van de dagrustplaatsen die door onze inheemse soorten worden gebruikt. Hierbij wordt gesteund op eigen veldonderzoek en lokaalhistorische informatie. Omdat deze dieren grote leefgebieden hebben dient er een voldoende spreiding aan dagrustplaatsen op landschapsniveau te zijn. Aandacht voor roofdieren vergt dan ook een specifieke kijk op het landschap en het natuurbeheer.

Auteurs: Jan Gouwy, Koen Van Den Berge, Filip Berlengee en Dirk Vansevenant
Contact: marternieuws@inbo.be

© Instituut voor Natuur- en Bosonderzoek, 2012
Verantwoordelijke uitgever: Jurgen Tack, Kliniekstraat 25, 1070 Brussel
